

bijna witte hoedjes, die in horizontale reeksen geplaatst zijn, 2e. oude, verkleurde hoedjes (vooral goed zichtbaar aan de nu naar boven gerichte, beter verlichte zijde van de stam); duidelijk kan men zien, dat deze laatste hoedjes nagenoeg een rechte hoek vormen met de eerstgenoemde. Men begrijpt wat hier gebeurd is: die grijze, verkleurde hoedjes waren het voorafgaande jaar gevormd, toen de boom nog overeind stond. Daarna is hij omgevallen (of geveld) en de volgende „generatie” van vruchtlichamen heeft diens gevolgde de zwaartekracht voelen inwerken, in een richting, die nagenoeg loodrecht stond op de oorspronkelijke richting. Deze hoedjes hebben zich nu weer zo ontwikkeld, dat de buisjes aan de onderzijde een verticale stand hebben en zij moesten daartoe een stand innemen, loodrecht op die van de vorige generatie.

(Wordt vervolgd).

H. A. A. v. D. LEK.

❧ ❧ ❧

ONZE DAGVLINDERS.

II.

De *Vanessa's* zijn jarenlang de proefkonijntjes der entomologische wetenschap geweest. Langen tijd heeft de experimenteele biologie zich bezig gehouden met temperatuur-onderzoekingen. De natuur zelve leverde winter- en zomergeneraties van denzelfden vlinder, die in vorm of kleur verschilden, soms zoo sterk, dat men ze voor twee soorten hield. Bovendien was de algemeene waarneming, dat een bepaalde soort in 't Noorden donkerder was dan in 't Zuiden. Men had het zelfs „afdoende” verklaard. Alleen 't kwam niet altijd uit. Bij *Chrysophanes phlaeas*, ons vuurvlindertje is 't b.v. precies andersom. Maar in 't algemeen ging 't toch wel op.

't Was dus niet te verwonderen, dat men op 't idee kwam, deze afwijkingen te kweken door middel van warmte of koude. Maar 't viel niet mee in 't begin. Kweekte men dezelfde soort in koude of warmte, dan veranderde er niets. Tot men ten slotte het kritische stadium vond, waarbij de vlinder wel gevoelig bleek voor warmte en kou. 't Zijn vooral Standfuss en E. Fischer geweest, die door vele proeven met duizenden exemplaren van verschillende soorten tot zeer belangrijke resultaten zijn gekomen. Het kritische stadium bleek te zijn de periode, wanneer de rups bezig was te verpoppen en het begin van het stadium als pop. Zeer sterk afwijkende temperaturen naar boven of beneden mochten niet te lang duren. En droge kou of warmte had meer invloed dan vochtige. Zoo kweekte men inderdaad uit *Araschnia levana* den prorsa-vorm, onze *V. urticae* kon men veranderen in zijn vorm uit 't hooge Noorden, hetzelfde gelukte met groote vos en koningsmantel en men veranderde ze in zuidelijke vormen; ja, men kweekte zelfs allerlei tusschenvormen. Bij voortgezet onderzoek bleek, dat er in wezen geen verschil was tusschen warmte en kou, maar beide denzelfden invloed konden hebben. Daardoor vond men de oplossing van dit probleem. Men zag, dat warmte en koude een vertragende ontwikkeling veroor-

104

DE LEVENDE NATUUR

zaakten. Koninklijke Akademie van Wetenschappen, Amsterdam.

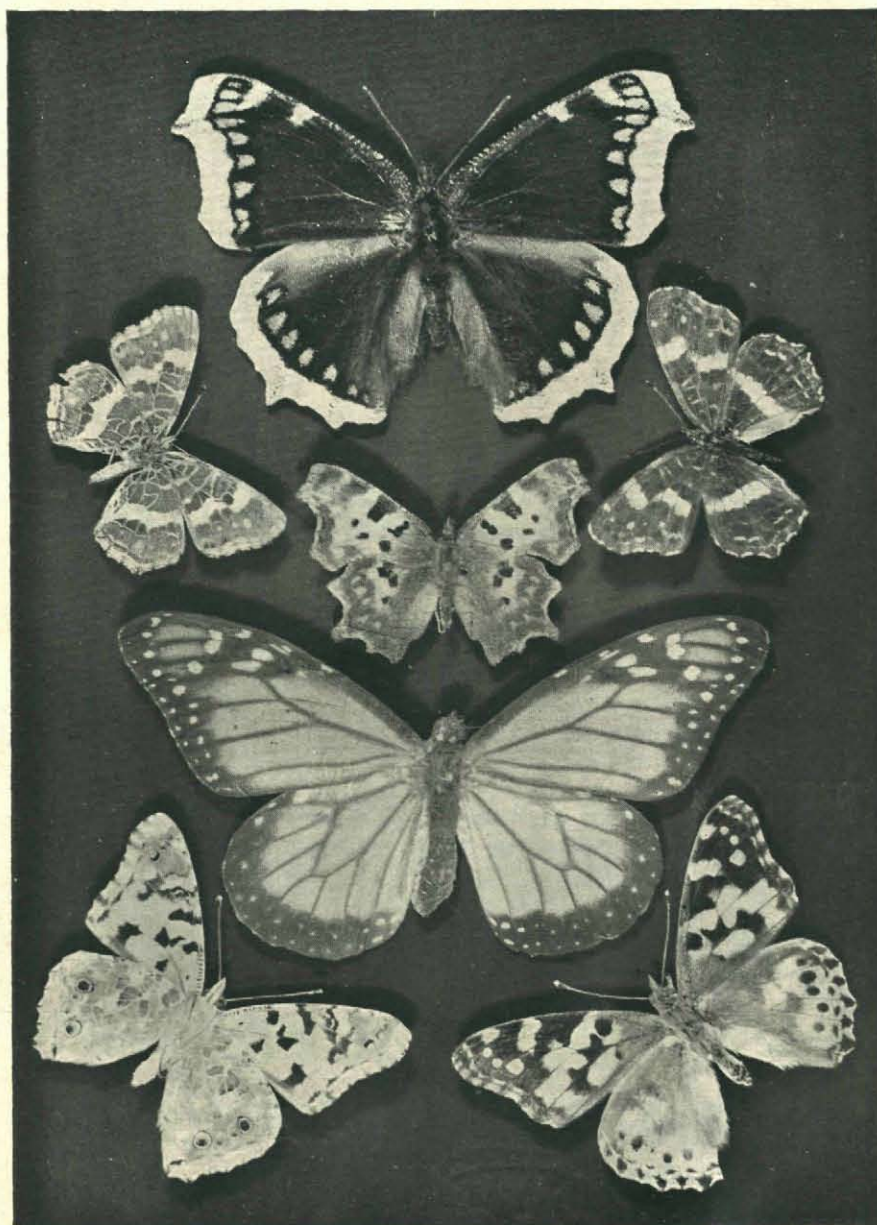

Fig. 36. Boven: *Vanessa antiopa*. L., daaronder *Polygonia c. album* L.; daaronder *Danaus plexippus*. L. Links en rechts boven: *Araschnia levana* L. (onder- en bovenkant). Onder: *Pyrameis cardui*. L. (onder- en bovenkant).

Van 't geslacht *Polygonia* bezitten we maar één soort, de *c. album* L. (Fig. 36), zoo genoemd naar het C.-vormig figuurtje op den donkeren onderkant. Zijn vleugels

zijn nog wat meer gehakkeld dan die der beide vossen. Van den ondervleugel kennen we twee vormen, de een gemarmerd, de ander effen aan den onderkant. Hij verschijnt in twee generaties, waarvan de laatste als vlinder overwintert. De rups is niet kieskeurig, leeft op hop en brandnetel, aalbes, iep en hazelaar. Behalve in 't Zuiden en Oosten is 't dier zeldzaam.

De laatste van deze groep is *Araschnia levana* L. (Fig. 36). De zomergeneratie, die zeer sterk afwijkt, voert den naam *prorsa* L. Linnaeus had beide vormen als afzonderlijke soorten beschouwd en het duurde een eeuw, voor de fout hersteld werd. De voorjaarsvorm is weinig variabel, de zomervorm zeer, ook bij temperatuur-experimenten. De rups leeft gezellig op brandnetel. De pop overwintert.

VANESSINI

1. Middencel der achtervl. open	<i>A. levana</i> L. (Fig. 36)
Middencel der achtervl. gesloten	2
2. Op de onderkant der achtervl. een witte c.	<i>P. c-album</i> L. (Fig. 36)
Geen witte c.	3
3. Achterrand der achtervl. afgerond	4
Achterrand der achtervl. met een punt	5
4. Bovenkant gemengd zwart en geelrood	<i>P. cardui</i> L. (Fig. 36)
Bovenkant voorvl. zwart met rooden band en witte vlekken; achtervl. zwart met rooden rand	<i>P. atalanta</i> L. (Fig. 35)
5. Bovenzijde met vier groote oogvlekken	<i>V. io</i> L. (Fig. 35)
Geen oogvlekken	6
6. Bovenzijde donkerbruin met breede, lichte rand	<i>V. antiopa</i> L. (Fig. 36)
Bovenzijde anders gekleurd	7
7. Witte vlek in de voorvl. punt. Voorrand onbehaard	<i>V. urticae</i> L. (Fig. 35)
Gele vlek in de voorvl. punt. Voorrand aan den wortel behaard	<i>V. polychloros</i> L. (Fig. 35)

MELITAEA.

Dat heb ik altijd een mooien naam gevonden. Ieder mensch heeft wel van die malligheden. Bijzonder mooi of opvallend zijn de bastaardpaarlemoervlinders, zooals Snellen ze noemt, anders niet. Zelfs een tikje eentonig, al maar geelbruin met zwart. En daarbij moeilijk te determineeren en niet zoo erg algemeen. Dat belooft wat, niet waar! 't Zal wel losloopen, we hebben er hier zooveel niet, maar vier en die zijn nog wel zoowat uit elkaar te houden. In één opzicht zijn het vervelende dieren. Er zijn er haast geen twee van één soort hetzelfde. Je kunt wel beginnen al die aberaties een naam te geven, maar 't eind is zoek. Wat den bovenkant betreft, lijken ze allemaal op elkaar, in teekening en kleur. We zullen op den onderkant moeten afgaan. En dan is 't werkelijk wel te zien, zelfs op de foto. Bij zulke moeilijke groepen is Snellen's oude werk nog vaak een toevlucht in gevaren, door zijn prachtige, vaak minutieuse beschrijvingen. Laten we dus zijn tabel als leiddraad nemen.

- I. Op de onderzijde der achtervleugels zwarte stippen voor de franjelijne en deze vlekkelig verdikt. Bruingeel, de achtervleugels onder met zwarte stippen in roestkleur in den band der grondkleur *M. cinxia* L. (Fig. 37).

- II. Op de onderzijde der achtervleugels een fijne lijn vóór de onverdikte franjelijijn.
- A. Hoog roodgeel; op de onderzijde der achtervleugels de lichte middenband ongedeeld en eenkleurig; de ruimte tusschen de fijne zwarte lijn en de franjelijijn geheel licht okergeel; de band der grondkleur met zwarte, licht geringde stippen *M. aurinia* Rott (Fig. 37).
- B. Bruingeel; op de onderzijde der achtervleugels de lichte middenband door een iets lichter, zwart afgezetten band gedeeld;
- de band der grondkleur met zwarte, roestkleurig gevulde halve manen.
- a. De zwarte halve manen met zwarte stippen
M. dictynna Esp. (Fig. 37).
- b. De zwarte halve manen zonder zwarte stippen
M. athalia Rott. (Fig. 37).

En we kunnen u verzekeren, als 't Hollandsche ex. zijn, dan kunt ge u met deze tabel niet vergissen. 'k Zei u al, dat ze zeer variabel zijn, voor 't palaearctische gebied, dat ongeveer 50 soorten met denoodige afwijkingen telt, is deze tabel natuurlijk niet bruikbaar.

Laten we met *aurinia* beginnen, de soort, die in Europa zeer algemeen is en waarvan Seitz moest verklaren, dat er zooveel afwijkingen zijn, dat het nauwelijks mogelijk is, een gemeenschappelijke diagnose te stellen. 't Is zelfs zoo sterk, dat sommige rassen geheel andere gewoonten hebben en niet alleen in teekening of kleur verschillen. De *ab. merope*, die we in de Alpen vaak in groot aantal zagen vliegen, snort over de weiden zoo snel en vlug, dat men hem nauwelijks met het oog kan volgen, terwijl onze vormen rustige, zelfs trage vliegers zijn; hoog komen ze nooit. In ons land is het dier vrij zeldzaam. Toch vond ik in de Hollandsche binnenlanden in de buurt van den Ouden Rijn, op de eidelooze „houtkaaien” in 't veengebied de rupsen-nesten vaak bij honderden en was daar de vlinder gewoon. Nu zijn deze kaden weinig bezochte gebieden, waar dikwijls *Orchis maculata*, *incarnata* en *morio* in groote hoeveelheden nog voorkomen en de blauwe knoop welig tiert. De laatste is de voedsel-

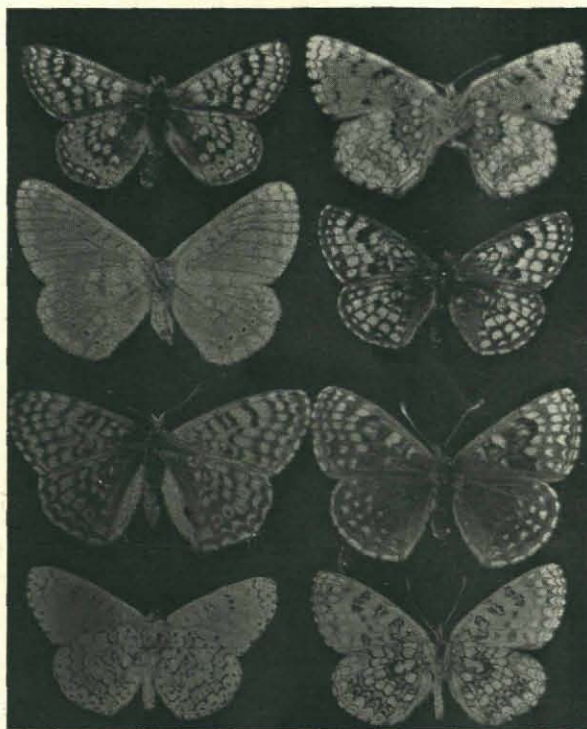

Fig. 37. *Melitaea*: Links: *aurinia*. Rott. met onderkant en *cinxia*. L. met onderkant. Rechts: *athalia*. Rott. onder- en bovenkant; *dictynna*. Esp. boven- en onderkant.

plant der overwinterende rupsen. De vlinder legt zeer veel eieren en zoo hier en daar vindt ge de hoopjes dan wel. De rupsen leven langen tijd samen in een gemeenschappelijk spinsel. Worden ze wat grooter, dan verspreiden ze zich meer en vindt ge ze vrij aan een bloemstengel zitten; haar zwartwitte kleur beschermt haar. In Mei komt de vlinder uit, de wijfjes altijd een week later dan de mannetjes. Voor niet ingewijden in onze Hollandsche binnenlanden geven we een beeld van zoo'n houtkade.

Cinxia is bij lange na niet zoo variabel, onze vormen zijn zelfs vrij constant. Ook dit is in ons land een vrij zeldzaam dier, al is ze, waar ze voorkomt, soms vrij talrijk. Ze wordt meer aangetroffen op boschwegen en weiden. De voedselplant is verschillend: *Viola*, *Veronica*, *Plantago*, *Hieracium*, e.a. In 't algemeen geven *Melitaea*'s aan *Scrophulariaceae* de voorkeur. Hering vertelt van 't rupsenstadium iets zeer bijzonders: de rupsen van deze soort weven een gemeenschappelijke pyramidevormige tent met meerdere afdeelingen; voor de overwintering echter een gemeenschappelijke behuizing zonder dwarswanden.

Athalia, die weer buitengewoon variabel is, komt meer in 't Zuiden en Oosten van ons land voor. Ze wijkt van de vorigen af, door 2 generaties per jaar te maken, Mei, Juni en Aug. De eieren worden weer in hoopjes gelegd op *Plantago lanceolata* en *Melampyrum*.

Dictynna is onze zeldzaamste soort en komt alleen in Limburg en N. Brabant voor. Op de hooge Alpenweiden vliegt dit dier soms tusschen de *Erebia*'s bij honderden en honderden. Het is de donkerste *Melitaea*. De wortelhelft der vleugels is vaak geheel zwart, hij is overigens weer zeer variabel. Bij ons wordt het dier, evenals in de Alpen, meest gevonden op vochtige weilanden. De voedselplant is soms *Polygonum bistorta*, ook *Plantago*, *Veronica* en *Valeriaan*.

PAARLEMOERVLINDERS.

De tribus der *Argynnidi* bevat behalve de *Melitaea*'s nog een geslacht *Argynnis*, onze paarlemoervlinders. Dat zijn dus de echte, waarnaar men de vorige dus bastaard noemt; die lijken er veel op, maar 't echte paarlemoer hebben ze nooit. Dat is trouwens bij de echte ook wel eens zoek. Willen we ze precies onderscheiden, dan moeten we de cel van de achtervleugels opzoeken, die is bij *Melitaea* open, bij *Argynnis* niet.

Wat den bovenkant betreft, lijken ze weer veel op elkaar, alles geelbruin met zwarte vlekken; ze vormen een goed geheel. Gelukkig is de onderkant er ook nog, die is bij allen zeer verschillend. Daar vinden we de prachtige paarlemoeren vlekken, die ieder zoo bewondert en waarvan men zegt, dat ze dauwdruppels nabootsen en daardoor de vleugels bij de omgeving doen aanpassen. Eigenaardig is wel, dat de apex van den bovenvleugel bij alle soorten dezelfde kleur heeft als de ondervleugel. Het zilver van de vlekken heeft natuurlijk met echt zilver niets uitstaande. Op de plaatsen, waar het zilver lijkt, zijn de schubben juist geheel zonder pigment en zitten op een geheel homogeen plaatje, dat een totale reflexie van 't licht bewerkt. Alle paarlemoervlinders hebben ook eigenaardig glinsterende oogen, met groen, rood of zwart parenchym, en fijn behaarde poetspooten.

Fig. 38. *Veenkade in de binnenlanden van Zuid-Holland.*]

Ook biologisch is er aanmerkelijk verschil tusschen *Melitaea* en *Argynnis*, de rupsen van de eerste zitten overdag open en bloot op stengels, die van de laatste kruijen overdag weg. Ze leven bijna alle op *Violaceeën* en overwinteren.

Wat de grootte betreft, hebben we twee groepen. Tot de groote behooren: *aglaja* L., *niobe* L., *adippe* L. en *paphia* L., allen prachtige groote dieren als een koolwitje, met schitterenden onderkant, die men nimmer met de bastaarden zal verwarren. De kleinere groep, ongeveer van de grootte der *Melitaea*'s zijn: *selene* Schiff, *euphrosyne* L., *pales* Schiff, *dia* L., *ino* Rott., en *lathonia* L. Samen dus een tiental.

Argynnis selene Schiff (Fig. 39) is een tamelijk algemeene vlinder, die we op bosch- en veenweiden wel aantreffen en daar niet zeldzaam is. Er komen twee generaties per jaar; de tweede is altijd kleiner, maar verschilt weinig in kleur of teekening.

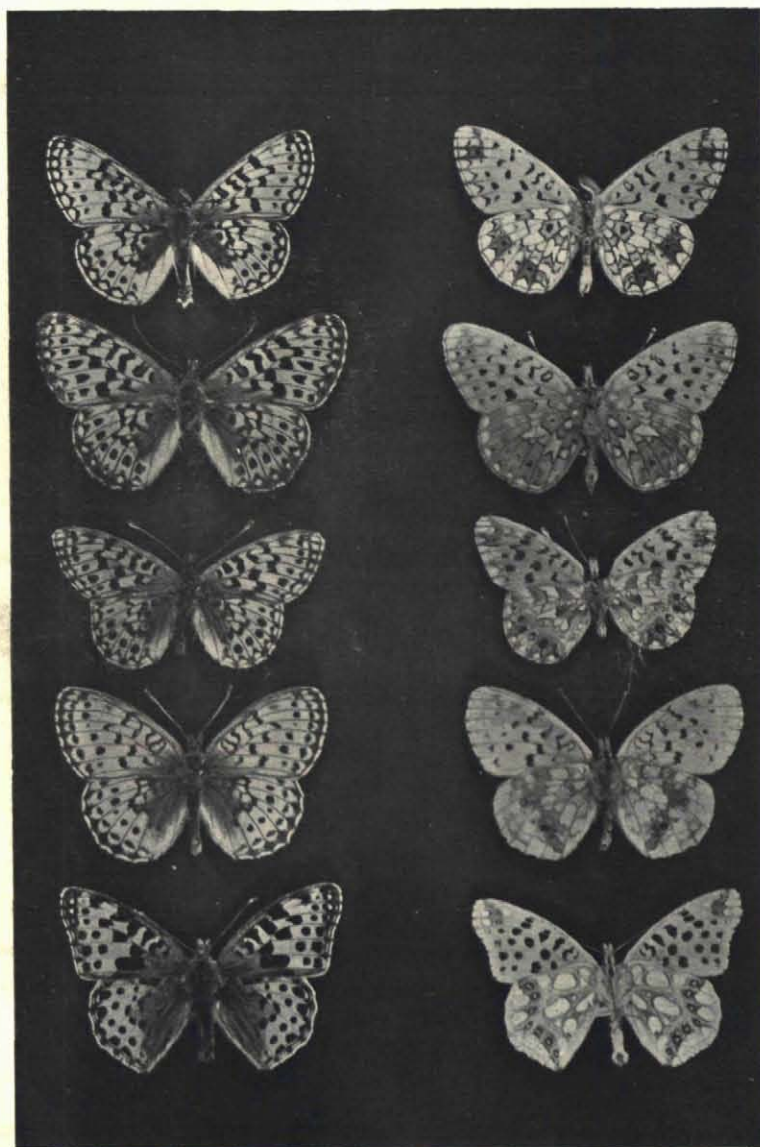

Fig. 39. 1. *Argynnis selene* Schiff. 2. *A. euphrosyne* L. 3. *A. dia* L. 4. *A. ino* Rott. 5. *A. lathonia* L. ab. Naast den bovenkant de onderkant derzelfde soort.

De rups met lichte dorens en witte puntjes vindt men wel op wilde violen en aardbeien.

A. euphrosyne L. (Fig. 39) is weer wat zeldzamer. Gemakkelijk van *selene* te onder-

scheiden door den onderkant van den achtervleugel, waarvan de grondkleur niet bruin is als bij *selene*, maar rood als een dakpan. Bovendien is in den middelsten band maar één zilveren vlek. — Er verschijnt maar één generatie. Die is soms heel vroeg en in April wel al eens op breede, zonnige boschwegen te vinden. De rups is niet zoo lichtschuw als bij de andere soorten, maar komt bij zonneschijn wel eens voor den dag om zich een beetje te zonnen.

Argynnis pales Schiff is een heel zeldzaam dier en weer een van de weinige ijsrelicten, die in ons land nog gevonden worden. De stamvorm komt hier niet voor, hij is in de hooge alpenweiden vaak een der meest algemeene vlinders. Om de variabiliteit van een dezer soorten duidelijk te doen uitkomen, beelden we er enkele af (Fig. 40). De bovenste is de stamvorm; de tweede onze *ab. arsilache* Esp.; de derde *ab. napaea* Hbn; de vierde *ab. thales* Schultz, een buitengewone zeldzaamheid; de laatste de onderkant van onzen vorm. Als men ze bij elkaar ziet staan, denkt men eerst aan vier soorten. Onze *arsilache* haalt men er gemakkelijk uit door zijn duidelijk zwart gevlekte onderzijde. Het is een van die zeldzame veendieren, die op nog maar enkele plekjes, bij ons in Groningen, voorkomen. Wat de voedselplant betreft, schijnt *Vaccinium oxycoccus* meer dan *Violaceeën* bij dezen vorm de voorkeur te hebben. De vorm: *thales* is een uitstekend voorbeeld van melanisme. In 't algemeen komen zwarte afwijkingen bij onze *Argynnis*-soorten wel vaker voor, echter weinig bij *pales* en in zoo sterke mate als bij ons ex. zeer zelden. Het probleem van het melanisme, het ontstaan van zwartere vormen bij onze vlindersoorten, is nog niet opgelost; het zou op zichzelf heel interessant zijn, de diverse hypothesen de revue te laten passeeren, doch in klein bestek is dat niet mogelijk en we zullen dus maar zeggen, dat 't beter is te wachten tot de wetenschap wat verder is gevorderd. Occasioneel kunnen we er misschien nog iets van zeggen.

Argynnis dia L. (Fig. 39) is alweer een zeldzame soort, die alleen in Groningen en Gelderland gevonden is. Hij heeft meer zwart dan andere soorten en aan den onderkant is het zilver met purper vermengd. Weer 2 generaties. Van den vlinder zegt men, dat hij 's avonds vaak aan een takje bloeiende heide gaat slapen en dan door zijn kleur goed beschut is. Maar dat geldt dan slechts de 2e generatie.

A. ino. Rott (Fig. 39) is wel de zeldzaamste, want tot nog toe is er in ons land

Fig. 40. 1. *Argynnis pales*. Schiff. 2. *ab. arsilache*. Esp. 3. *ab. napaea*. Hbn. 4. *ab. thales*. Schultz. 5. *arsilache* (onderkant).

nog maar 1 ex. van gevangen en wel in 1891 in Z. Limburg. Het is weer een echt veendier, dat op *Sanguisorba* en *Spiraea* moet leven.

A. lathonia L., (Fig. 39), de laatste der kleine soorten, is de algemeenste en een van onze mooiste kleinere vlinders. Hij heeft ook het meeste paarlemoer. De oude *lathonia* Hbn (thans *valdensis*) heeft zelfs de onderzijde geheel paarlemoer en de bovenkant geheel zwart. Onze afgebeelde vorm heeft ook wat grotere zwarte vlekken dan de stamvorm, maar komt vrij veel voor. 't Is een overal voorkomende vlinder, tot zelfs in de oasen der Sahara is hij te vinden. Waar akkers zijn, is *lathonia*, want *Viola tricolor* is zijn voedselplant. Hij is er van April tot October in verschillende niet scherp gescheiden generaties, de vlinder schijnt zelfs wel te overwinteren, in April ving ik wel een verbleekt ex., in October nog heelemaal gave, frissche dieren, doch ook rups en pop overwinteren. Ook komt hij wel van elders aangevlogen. Hij is wel van alle markten thuis. 't Is een vlug, vroolijk diertje, dat al maar heen en weer vliegt en graag op den grond zit te pralen. Langs spoordijken en in de duinen zijn er soms vrij veel. Distels en *Scabiosa*, maar vooral *Leontodon* hebben zijn voorkeur. Bij deze soort zijn de voorjaarsex. kleiner. De rups is ook wel te vinden, is donker-grauw met roode dorens en zwarten kop.

Thans komen de groote soorten aan de beurt. Algemeen zijn ze haast geen van alle, *niobe* komt in de duinen nog al voor, *aglaja* door 't heele land maar zeldzamer en de beide andere zijn verre van algemeen. Voor we de soorten beschrijven eerst nog een kleine bijzonderheid, waarover echter een omvangrijke literatuur bestaat, de sphragidologie is zelfs een afzonderlijke tak van wetenschap geworden. Bij de dagvlinders zijn 't naast den geur vooral ook de gezichtsorganen, die de mannetjes de wijfjes doen vinden; bij de nachtvlinders 't eerste vooral. Herhaalde copula zou dus bij dagvlinders heel gemakkelijk kunnen voorkomen. Dit belet de sphragis, die de geslachtsopening met een bruin, hoornachtig vliesje min of meer afsluit als teken der plaats gehad hebbende copula. De glandulae accessoriae van 't mannetje scheiden een vloeistof af, die snel verhardt en waardoor de tweede bevruchting wordt onmogelijk gemaakt. Voor 't eierleggen is dit geen bezwaar, daar deze door een andere opening het achterlijf verlaten. De sphragis wordt bij deze vlinders dus door het mannetje gedurende de copulatie gevormd.

A. aglaja L. (Fig. 41) en *niobe* L. (Fig. 41) zijn de minst zeldzame. De bovenzijde is vrij constant en bij beide vrijwel hetzelfde. Ook de paarlemoervlekken geven niet veel verschil. Een standvastig onderscheid — op de foto te zien — is er echter: *aglaja* heeft in den achtervleugel een band zonder oogjes en *niobe* heeft er in dien band een heel rijtje. Beide hebben als voedselplant violen. De rups van *aglaja* overwintert klein, bij *niobe* is de rups in 't ei reeds na twee weken ontwikkeld; ze komt echter niet uit, maar overwintert in 't ei, dat ze eerst in Maart verlaat. Wordt een rups van *aglaja* aangeraakt, dan vertoont zich een rood bultje in den nek, van *niobe* heb ik dit nooit gezien. *Niobe* ziet men vaak in de duinen op het open veld, soms eenige bij elkaar op een bos knooppkruid; *aglaja* moet men meer op 't hout, op breede boschwegen zoeken, waar hij snel heen en weer vliegt. Van *niobe* zal 't nog al eens voorkomen,

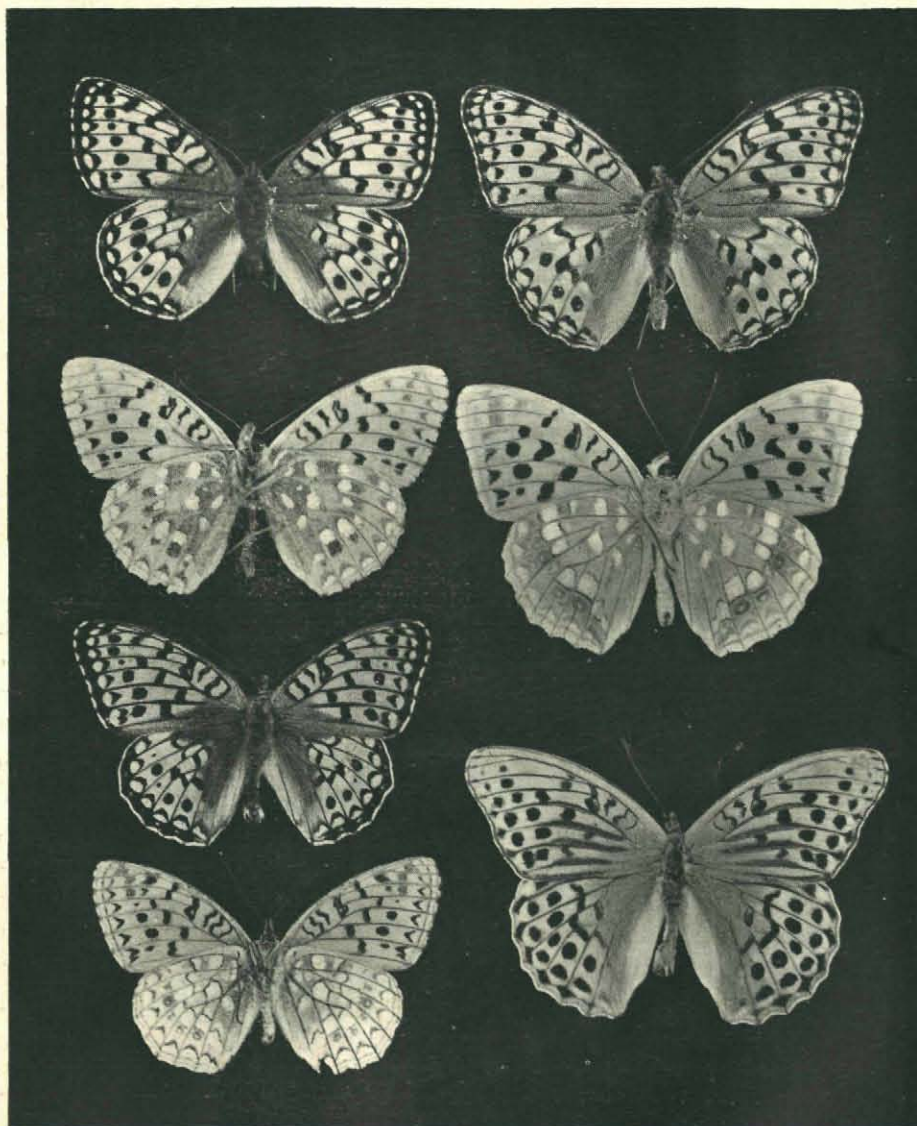

Fig. 41. 1e Rij: *Argynnis aglaja*. L. met onderkant; *Argynnis niobe*. L. met onderkant. 2e Rij: *Argynnis adippe*. L. met onderkant en *Argynnis paphia*. L.

dat ge een vlinder vangt, waarvan het paarlemoer geheel dof is, dit is de vaak voorkomende *ab. eris*. Mg.

Argynnis adippe L. (Fig. 41) is een zeldzame soort. De foto geeft de verschillen wel aan. Ocellen zijn, evenals bij *niobe*, aanwezig. De vlinder vliegt later dan de vorige (Juli—Augustus).

A. paphia L. (Fig. 41), de Keizermantel van de Duitschers, is eveneens zeldzaam, wat te meer jammer is, omdat de vlinder heel mooi is en bovendien nog heel bijzondere gewoonten heeft. Hoewel de rups op viooltjes leeft, legt de vlinder haar eieren soms op naaldboomen. Ze begint op $\pm 1\frac{1}{2}$ m hoogte en gaat dan sprongsgewijs spiraalvormig omhoog tot ongeveer 4 m, op geregelde afstanden een ei leggend. Dan gaat ze weer naar een anderen boom. De rups overwintert heel klein. De pop vindt men ook vaak aan den voet van een den. Het mannetje achtervolgt het wijfje. Dit laatste vliegt dan rechtuit, het mannetje cirkelt er voortdurend omheen, tot het wijfje op een vooruitstekenden tak gaat zitten. De copula is zeer vast, zoodat het vaak voorkomt, dat ze vliegend elkaar dragen.

Voor het determineren diene de volgende tabel:

ARGYNNIS

1. Kleinere vlinders tot 42 mm	2	
Grootere vlinders	7	
2. Onderzijde der achtervl. met groote blinkende paarlemoervlekken		<i>lathonia</i> L. (Fig. 39)
Onderzijde met minder of geen paarlemoer	3	
3. Geen paarlemoer. Paarse bestuiving in den gewolkten band. . .		<i>ino</i> . Rott. (Fig. 39)
Wel paarlemoer	4	
4. Sterk blinkende randvlekken	5	
Randvlekken met weinig paarlemoer. Lichte band met paarlemoer		<i>dia</i> . L. (Fig. 39)
5. In den gewolkten band geen paarlemoer. Grondkleur steenrood.		
In den middelsten band een zilvervlek		<i>euphrosyne</i> L. (Fig. 39)
In den gewolkten band paarlemoer	6	
6. In de lichte band paarlemoer in de wortelhelft, in den gewolkten band een vlek		<i>pales</i> Schiff (Fig. 40)
In den gewolkten band paarlemoer aan voor- en binnenrand		<i>selene</i> Schiff (Fig. 39)
7. De onderzijde der achtervl. bleek groen met paarlemoeren strepen		<i>paphia</i> L. (Fig. 41)
De onderzijde geel met paarlemoeren vlekken	8	
8. In den gewolkten band geen donkere stippen		<i>aglaja</i> L. (Fig. 41)
In den gewolkten band wel donkere stippen	9	
9. Bruinroode bestuiving tusschen de lichte vlekken van den gewolkten band		<i>niobe</i> L. (Fig. 41)
Groenachtige bestuiving		<i>adippe</i> L. (Fig. 41)

J. C. CETON.

